

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/182/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118218692
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1118218692.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiány Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Dany Šiffalovič v právnej veci žalobcu: SOSTEAM SLOVAKIA, s. r. o., Budatínska 43, 851 06 Bratislava, IČO: 45 414 408, zast. Advokátska kancelária MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Nám. M. Benku 15, 811 07 Bratislava, IČO: 36 860 522, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 444,53 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/245/2018-198 zo dňa 4. augusta 2021, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/245/2018-198 zo dňa 4. augusta 2021 potvrdzuje.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b), § 5 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“), § 3d ods. 3, § 3d ods. 5 písm. d), § 3d ods. 6, § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), § 2 ods. 2 písm. r), § 43 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), čl. 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 22.11.2018 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 444,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 444,53 eur od 15.01.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že 14.07.2017 došlo v Bratislave na Slovnaftskej ulici k znečisteniu vozovky unikajúcimi prevádzkovými kvapalinami z havarovaného vozidla Škoda Felicia, EČV: O., ktorého vodičom bol P. Y., bývajúcí v O., V. XX (ďalej len „vodič“). Motorové vozidlo bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Správcom predmetnej cestnej komunikácie je Magistrát hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy (ďalej aj „správca komunikácie“). Vodičovi v zmysle § 43 zákona o cestnej premávke o cestnej premávke vznikla povinnosť odstrániť znečistenie predstavujúce prekážku cestnej premávky. Keďže vodič si túto povinnosť nesplnil, táto povinnosť prešla na správcu, ktorý na zabezpečenie tejto povinnosti mal so žalobcom uzavretú zmluvu o spolupráci pri odstraňovaní prekážok z 11.04.2017. Na základe predmetnej zmluvy pristúpil žalobca k odstráneniu znečistenia. Za odstránenie znečistenia vystavil žalobca vlastníkovi motorového vozidla faktúru znejúcu na žalovanú sumu, ktorú vlastník motorového

vozidla a ani žalovaný, ako poisťovateľ, neuhradil. Dňa 19.09.2017 žalobca prostredníctvom spoločnosti Green recovery s.r.o., svoj nárok uplatnil v zmysle § 15 zákona o PZP priamo voči žalovanému ako zodpovednému poisťovateľovi. Žalovaný listom zo dňa 12.10.2018 upovedomil žalobcu o zamietnutí uplatneného nároku bez poskytnutia akéhokoľvek poistného plnenia.

Žalovaný žiadal žalobcu zamietnuť. Namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Tvrdil, že žalobca nie je v tomto spore poškodeným, ale len realizátorom čistiacich prác na základe objednávky vodiča, a preto nároky žalobcu sú nárokmi zo zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi ním a vodičom. Nie je zrejmé ani to, ktorý subjekt vystupuje ako poškodený, pretože žalobca ako poškodeného označila správcu komunikácie, avšak postavenie správcu komunikácie ako poškodeného nevyplýva zo žiadnych známych okolností sporu. Správca komunikácie žalovanému žiadnu škodu nenahlásil a žalobca nepredložil žiadnu listinu oprávňujúcu ho správcu komunikácie zastupovať. Z listinných dôkazov pritom vyplýva, že čistenie komunikácie nebolo objednané správcom komunikácie, správcovi komunikácie neboli tieto práce fakturované, a preto ani nemohlo dôjsť k vzniku škody na strane správcu komunikácie. Poukázal aj na to, že odstraňovanie znečistenia komunikácií je zabezpečované Hasičským a záchranným zborom Slovenskej republiky, pričom táto činnosť je financovaná z osobitného účtu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a poisťovateľa z povinného zmluvného poistenia na tento účel odvádzajú odvod.

Súd konštatoval, že spornou medzi stranami sporu je aktívna vecná legitimácia žalobcu, pasívna vecná legitimácia žalovaného, platnosť zmluvy uzavretej medzi správcom komunikácie a žalobcom, posúdenie nároku podľa zákona o PZP, nárok na úroky z omeškania. Zvyšné tvrdenia neboli stranami sporu spochybnené, a preto sa považujú podľa § 151 ods. 1 CSP za nesporné.

V predmetnom konaní nebolo sporné, že došlo k znečisteniu vozovky prevádzkovými kvapalinami unikajúcimi z motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného na Slovnaftskej ulici v Bratislave, ktorej vlastníkom je Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava a správcom Magistrát hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Nebolo sporné ani to, že znečistenie vozovky bolo odstránené žalobcom, ktorý za vykonané práce vystavil faktúru č. 17100477 z 12.09.2017 znejúcu na sumu 444,53 eur a napokon ani to, že žalovaný odmietol poskytnúť plnenie.

Súd sa v prvom rade zaoberal námietkami žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, pričom dospel k záveru o dôvodnosti týchto námietok.

Mal za to, že žalovaný v danom spore nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, čo súd vyvodzoval zo znenia samotnej zmluvy. Konkrétne v článku 2 bode 2 zmluvy sa Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava (ďalej aj „HMB“) zaviazalo, že v prípade ekologického odpadu vzniknutého v priamej príčinnej súvislosti s prekážkou bude informovať účastníka cestnej premávky o možnosti odstránenia ekologického odpadu žalobcom. Podľa článku 2 bodu 8 zmluvy sa ekologickým odpadom rozumie najmä ropné látky a ich deriváty, ktorých únik z vozidla tvoriaceho prekážku hrozí. V spore nie je sporným únik ropných derivátov, čo napokon potvrdzuje aj v spise doložená fotodokumentácia. Na už uvedené potom nadväzuje článok 3 bod 3 zmluvy, ktorý umožňuje žalobcovi výkon len na základe písomného súhlasu (formulár č. 1) a konkrétnej požiadavky účastníka cestnej premávky, ktorý je povinný prekážku cestnej premávky odstrániť. Do spisu bol zo strany žalovaného predložený formulár č. 1, z ktorého vyplýva, že vodič motorového vozidla, ktorý prekážku na ceste spôsobil súhlasil, aby prekážku odstránil žalobca, na základe čoho podpísal objednávku na tlačive označenom údajmi žalobcu a súhlasil, aby úlomky a prevádzkové kvapaliny odstránil žalobca. Teda vodič, ktorý spôsobil prekážku na ceste si svoju povinnosť podľa bodu 16. rozsudku splnil prostredníctvom žalobcu, u ktorého si objednal práce. Na základe jeho objednávky preto vznikol medzi ním a žalobcom právny vzťah, ktorého obsahom sú vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán, t.j. žalobca odstránil za vodiča na základe jeho objednávky prekážku a za toto odstránenie prekážky je vodič povinný žalobcovi zaplatiť. Žalovaný neprepláca z PZP náklady z právneho vzťahu, ktorý dobrovoľne uzavrel vodič so žalobcom na základe svojej objednávky. Právny vzťah nevznikol medzi správcom komunikácie a vodičom, pretože touto argumentáciou sa úplne popiera objednávka vodiča a zápis vo formulári č. 1, kde je vyslovene uvedený súhlas vodiča.

Žalobca poukazoval na článok 3 bod 3 zmluvy, ktorý upravuje, že dohodnuté práce je žalobca oprávnený a povinný vykonávať výlučne na základe telefonického výzvy od osoby oprávnenej za HMB. V tom istom bode zmluvy sa zároveň uvádza, že žalobca je povinný začať s odstraňovaním prekážky bezodkladne po telefonickom výzve zo strany HMB. Teda toto ustanovenie zmluvy nevyžaduje objednávku, a teda sa vzťahuje na úplne odlišnú skutkovú situáciu, než je popísaná v bode 23. rozsudku. Toto ustanovenie podľa súdu je naviazané na článok 2 bod 3 zmluvy ale výlučne jeho poslednej vety, t.j. v osobitných prípadoch, najmä ak vozidlo tvorí akútnu prekážku v premávke, je možné výkon žalobcu realizovať i na

základe rozhodnutia HMB alebo príslušného orgánu. Teda úplne odlišná situácia než je predmetom toho sporu, kde existovala písomná objednávka zo strany vodiča.

Pokiaľ žalobca argumentoval, že prekážku odstránil na základe výzvy správcu komunikácie - t.j. objednávka nie je objednávkou v pravom zmysle, nemá potom žalobca aktívnu vecnú legitimitáciu, pretože práce vykonal na základe absolútne neplatného právneho úkonu - zmluvy. Magistrát hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy je totiž ako správca komunikácie jediným kompetentným subjektom poverený udržiavaním pozemných komunikácií vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky v stave zodpovedajúcom účelu, a teda aj v prípade znečistenia týchto komunikácií, toto znečistenie odstrániť. Ustanovenie § 3d ods. 5 písm. d) cestného zákona neumožňuje rozdelenie jednotlivých oprávnení správcu cesty medzi viaceré subjekty navzájom. Inými slovami, uvedené ustanovenie sa vôbec netýka riešenia postupu, kedy obec ako správca cesty hodlá určité oprávnenie správcu cesty (avšak nie všetky oprávnenia) preniesť na iný subjekt a sám pritom zostať správcou cesty (takýto postup nie je dovolený ani inými právnymi predpismi). Gramatickým výkladom dospel k záveru, že prenos právomocí správcu cesty nie je možný na obchodnú spoločnosť už existujúcu, ale výlučne na obchodnú spoločnosť založenú/zriadenú osobitne iba na tento účel. V opačnom prípade by požiadavka zákonodarcu vyjadrená slovami „právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené“ nemala opodstatnenie. Žalobca preto nie je spôsobilým subjektom na to, aby vykonával správu cesty (aby na neho boli prenesené niektoré práva a povinnosti správcu cesty), pretože podľa výpisu z obchodného registra na takýto účel ani nebol správcou cesty založený/zriadený.

Správca komunikácie by preto v takom prípade porušil vyššie citované ustanovenia cestného zákona, keď by na základe zmluvy previedol na žalobcu svoju vlastnú kompetenciu, a to odstraňovanie prekážok z telesa cesty a/alebo súčasti cesty za účelom zabezpečenia plynulosti cestnej premávky. Podľa súdu správca komunikácie pri odstraňovaní prekážky z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci (správy) a nemôže právomoci správcu komunikácie zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt, a to ani po stránke technickej (čo sa týka zabezpečenia samého výkonu odstránenia znečistenia komunikácie). Odstrániť znečistenie z komunikácie je oprávnený vykonať buď správca komunikácie, alebo právnická osoba ním na tento účel založená alebo zriadená. Inými slovami cestný zákon upravuje spoločenské vzťahy v oblasti verejného (správneho) práva a v súvislosti so správou pozemných komunikácií nevznikajú súkromnoprávne, ale verejnoprávne vzťahy. Odstránenie rozliatych prevádzkových kvapalín, ktoré spôsobujú prekážku v zjazdnosti komunikácie preto nie je súkromnoprávnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľským subjektom, alebo zmluvné poverenie, v zmysle ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejnoprávných vzťahov (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/70/2003). Správca komunikácie vykonávajúci verejnú správu pozemných komunikácií je pri tomto výkone orgánom verejnej správy a vzťahuje sa na neho čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a teda pri výkone preneseného výkonu štátnej správy nemôže postupovať nad rámec zákona, tzn. používať analogický inštitút súkromného práva napr. zmluvné zastúpenie, poverenie a splnomocnenie. Každý orgán štátu má totiž Ústavou Slovenskej republiky a zákonom určený rozsah právomocí, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať len to, čo mu ústava alebo zákon dovoľuje s tým, že tieto právne normy určujú aj spôsob, akým štátne orgány môžu štátnu moc uplatňovať, vrátane druhu a obsahu sankcií, ktoré môžu používať. Konanie orgánu štátu v medziach a v rozsahu ustanovenom zákonom, bez akejkoľvek výnimky a zákonom ustanoveným spôsobom, napĺňa v právnom štáte princíp právnej istoty a tento ústavný príkaz zároveň vylučuje stav, aby orgán štátu mohol konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným, ako zákonom predpísaným a ustanoveným spôsobom. Uvedené platí bez ohľadu na znenie § 141 ods. 6 písm. b) cestného zákona, podľa ktorého sa na odstránenie prekážky cestnej premávky nepoužijú všeobecné predpisy o správnom konaní. Toto ustanovenie nemožno vykladať neprípustne tak, že by odstraňovanie prekážky cestnej premávky bolo vyňaté z verejnoprávnej normy hmotnoprávnej povahy, ale toto ustanovenie je potrebné v súlade s pravidlami výkladu právnych noriem logicky a gramaticky a systematicky vykladať len tak, že na odstránenie prekážky cestnej premávky sa nepoužijú všeobecné predpisy o správnom konaní, ktorým je nepochybne predovšetkým zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a účelom tejto úpravy bolo vylúčiť pôsobnosť tohto procesného predpisu pri odstraňovaní prekážok cestnej premávky v otázkach týkajúcich sa úpravy začatia správneho konania, zisťovania skutkového stavu, vydávania rozhodnutia, opravných prostriedkov a pod., tzn., že sledovaným cieľom bolo zabezpečenie efektívneho odstránenia prekážok cestnej premávky bez toho, aby toto mohlo byť zmarené, resp. predĺžované využitým práv daných účastníkovi správneho konania v iných prípadoch správneho konania, resp. v konaniach upravených normami správneho poriadku. Žalobca síce uvádzal, že správca na neho žiadne

svoje oprávnenie nepreniesol, len ho technicky poveril vykonávaním odstraňovania prekážok, ale z vyššie uvedeného je zrejmé, že správca tak nemôže urobiť ani po technickej stránke.

Pokiaľ teda nebola prekážka (znečistenie komunikácie) odstránená správcom komunikácie alebo právnickou osobou pre tento účel založenou alebo zriadenou, išlo o zákonom neprípustné prenesenie výkonu právomoci pri správe miestnej komunikácie. Nemohol preto žalobcovi ani vzniknúť nárok na náhradu vynaložených nákladov spojených s odstránením prekážky voči žalovanému, čo je samo osebe dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, pretože ustanovenia cestného zákona o zverení práv a povinností verejnej povahy určeným subjektom sú kogentnej povahy, a teda len správca cesty bol oprávnený znečistenie komunikácie odstrániť. Právny poriadok Slovenskej republiky nedovoľuje, aby správca cesty preniesol predmetné oprávnenie verejnoprávneho charakteru na akýkoľvek iný podnikateľský subjekt, a preto ak tak správca cesty na základe zmluvy urobil, je toto poverenie podľa § 39 OZ neplatné (keďže obchádza vyššie citované ustanovenia cestného zákona a zároveň je s nimi v rozpore) a žalobca na základe neho nemohol získať oprávnenie na výkon verejnej moci na odstraňovanie prekážok na komunikáciách (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/11/2011).

Zároveň podľa názoru súdu vzniknutá škoda nie je krytá povinným zmluvným poistením, pretože škoda vznikla vodičovi motorového vozidla, keďže ako to vyplýva z bodu 16. rozsudku, prekážku na ceste odstraňuje správca cesty na náklady vodiča, ktorý prekážku spôsobil a bezodkladne ju neodstránil. Poistné plnenie poskytované podľa zákona o PZP nie je neobmedzené a nehradí sa z neho všetky ujmy, ktoré poškodenému v dôsledku škodovej udalosti vznikli, ale len nároky taxatívne uvedené v § 4 zákona o PZP, ak nie sú vylúčené § 5 zákona o PZP. Ak teda zákon o PZP určitý druh nároku výslovne neupravuje, je jeho náhrada z povinného zmluvného poistenia vylúčená. Vychádzajúc zo znenia § 4 ods. 2 zákona o PZP, odstránenie vytečených prevádzkových kvapalín z poškodeného motorového vozidla celkom zjavne nie je škoda na zdraví a ani náklad pri usmrtení, nie je ušlým ziskom a ani účelne vynaloženým nákladom spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa zákona o PZP. Zákon o PZP nepočíta s úhradou nákladov na odstránenie prekážky z komunikácie v podobe vytečených prevádzkových kvapalín, pretože ako už bolo vyššie uvedené, tieto náklady má znášať výlučne osoba, ktorá prekážku spôsobil. Rovnako potom priamy nárok na poistné plnenie nemá tretia osoba, ktorá by také náklady vynaložila za poisteného. Žalobca, ktorý uhradil náklady na odstránenie vytečených prevádzkových kvapalín z havarovaného vozidla, má nárok na ich náhradu proti prevádzkovateľovi vozidla, prípadne vodičovi vozidla a nemá priamy nárok na poistné plnenie proti poisťovateľovi motorového vozidla, ktorého prevádzkou tento náklad vznikol. Napokon, aby bolo možné uvažovať nad aplikáciou § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, muselo by byť preukázané, že vytečením prevádzkových kvapalín z poškodeného motorového vozidla došlo k preukázateľnej škode na pozemnej komunikácii, v opačnom prípade ide len o náklad vodiča, ktorému zákon ukladá povinnosť prekážku odstrániť, a ktorý nie je krytý zákonom o PZP. Odstránenie vytečených prevádzkových kvapalín nepreukazuje, že došlo k poškodeniu pozemnej komunikácie a okrem toho, žalobca len odstránil škvrtu na pozemnej komunikácii, samotnú pozemnú komunikáciu žiadnym spôsobom neopravoval, a preto v tejto rovine nemožno o vzniku škody priamo na pozemnej komunikácii uvažovať. Uvedené potvrdzuje aj odborný posudok predložený žalobcom, pretože tento konštatuje, že vytečené kvapaliny rozrušujú cestné teleso, a preto je potrebné ich odstránenie. Teda žalobca odstránil povrchovo vytečené kvapaliny, ale samotné teleso cesty nijako neopravoval, a teda ide o náklad výlučne viažuci sa na osobu škodcu. Podľa súdu tak žalobca poskytol škodcovi (vodičovi) službu, ktorú má uhradiť škodca (vodič) a nie poisťovateľ z povinného zmluvného poistenia, pretože táto škoda nie je krytá zákonom o PZP. Žaloba je preto v celom rozsahu nedôvodná, t.j. žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu, žalovaný nemá pasívnu vecnú legitímáciu a nárok nie je krytý z PZP. Ďalšími námietkami sa súd nezaoberal, pretože ich posúdenie bolo nadbytočné.

Pokiaľ žalobca argumentoval odkazom na rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 10Cb/80/2018 z 12.04.2021, ako aj Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/39/2020 z 14.04.2021, súd uviedol, že sú z dôvodu iného skutkového stavu nepoužiteľné, t.j. iná zmluva, iný správca cesty a predovšetkým absencia objednávky ako to bolo v tomto spore. Navyše konajúce súdy sa vecou nezaoberali z hľadísk ako súd v tomto spore. Okrem toho závery súdu prezentované v bode 26. a v bode 27. rozsudku sú plne v súlade s tam uvedenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, pričom tieto závery sa dajú aplikovať aj na tento spor (najvyššie súdne authority riešili primárne otázku odťahovania motorových vozidiel - čo je rovnako odstránenie prekážky z komunikácie, a preto súd nevidel dôvod, prečo by tieto závery nemali byť aplikované aj na tento spor). Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Žalobca uviedol, že správca nedelegoval na neho žiadnu správcovskú činnosť. Toto žalobca vo svojich podaniach a ani vyjadreniach nikdy neuvádzal, a preto je takýto výklad súdu ust. § 3d ods. 5 písm. c) cestného zákona nesprávny a nelogický. Správca cestnej miestnej komunikácie na to, aby si splnil všetky povinnosti mu vyplývajúce z platných právnych predpisov by musel pod svoju činnosť ako správcu nakumulovať veľké množstvo dielčích úkonov, ktoré by vykonával a zároveň by musel disponovať aj oprávneniami rôzneho druhu, ako je napríklad nakladanie s nebezpečným odpadom. Pod správu správcu cestnej miestnej komunikácie v tomto prípade spadá celý Bratislavský samosprávny kraj, a teda cesty II. a III. triedy. Bežnú údržbu zabezpečuje správca vo vlastnej réžii, avšak pokiaľ ide napríklad o opravu vozovky, tak je pochopiteľné, že správca nie je tým subjektom, ktorý vykonáva svojpomocne takúto činnosť. Opravu vykonáva spoločnosť špecializujúca sa na takúto činnosť. Za takýmto istým účelom mal správca uzavretú zmluvu so žalobcom, aby nedošlo k tomu, že si správca nesplní nejakú svoju povinnosť uloženú mu zákonom (napr. podľa § 43 ods. 1 zákona o cestnej premávke). Preto mal žalobca za to, že takýmto výkladom cestného zákona súdom došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci.

Namietal, že nie je zrejmé z čoho vyvodzuje súd, že zmluva medzi správcou a žalobcom je absolútne neplatná. Súd prvej inštancie nebral do úvahy a neposudzoval spor podľa žalobcom predloženého právoplatného uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Cob/69/2020 zo dňa 14.04.2021. Za nepochopiteľnú považoval argumentáciu súdu v posudzovanom prípade, kde sa odklonil od rozhodnutia súdu vyššej inštancie a spochybnil tak rozhodnutie, ktoré je pre neho záväzné. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu, že ide o úplne odlišný prípad. Síce je pravdou, že nebola v tom prípade objednávka, avšak to je jediná odlišná vec v zmluvách so správcami, kde v tomto prípade správca trval na formulári č. 1 a objednávke, že vinník dopravnej nehody súhlasí so zásahom žalobcu.

Žalobca dal do pozornosti, že na objasnenie škody sa dopytoval odborníka v oblasti P. H. S. F., V., aby sa vyjadril k otázkam žalobcu, že kedy dochádza ku škode vytečením prevádzkových kvapalín na teleso vozovky. V danom prípade ide o znečistenie vozovky prevádzkovými kvapalinami, a teda spôsobenie škody čo jednoznačne spadá pod ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, čo konštatovali už súdy v rozhodnutiach žalobcom predložených.

Žalobca ďalej poukázal na rozpornosť názoru súdu, kde v bode 28. odôvodnenia súd uvádza na jednej strane, že „odstránenie vytečených prevádzkových kvapalín nepreukazuje, že došlo k poškodeniu pozemnej cestnej komunikácie a okrem toho, žalobca len odstránil škvrnu na pozemnej komunikácii, samotnú pozemnú komunikáciu žiadnym spôsobom neopravoval, a preto v tejto rovine nemožno o vzniku škody priamo na pozemnej komunikácii uvažovať“. Následne na to súd konštatuje, že „uvedené potvrdzuje aj odborný posudok predložený žalobcom, pretože tento konštatuje, že vytečené kvapaliny rozrušujú cestné teleso, a preto je potrebné ich odstránenie“. Týmto je preukázané tvrdenie žalobcu o tom, že vytečenými prevádzkovými kvapalinami dochádza ku škode, a zjavné rozporuplné konštatovanie súdu nemá opodstatnenie v jeho výklade o tom, že nedošlo ku škode. Navyše súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, lebo škoda, ktorá vznikla vytečeným prevádzkovými kvapalínami z vozidla vinníka nevznikla tomuto vodičovi, ale správcovi, keďže vodič neodstránil túto škodu, tak ako mu to ukladá povinnosť v zmysle zákona o cestnej premávke.

Dal do pozornosti, že Rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 vo veci Haasová c/a Petrík, sp. zn. C - 22/12 bola nemajetková ujma nepriamo poškodeného priznaná. Tento status quo je ešte umocnený rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2017, sp. zn. 6 MCdo 1/2016, R 61/2018. Žalobca, ako nepriamy poškodený, sa v súlade s predloženými súdnymi rozhodnutiami domáha úhrady majetkovej škody, keďže neexistuje žiadny relevantný argument, prečo by sa v zmysle motorových smerníc mala uhrádzať len ujma nemajetkovo sekundárne poškodených. K tomu poukázal i na ďalšie rozhodnutia slovenských a českých súdov. Zdôraznil, že keďže správca komunikácie má povinnosť odstrániť poškodenie vozovky, o zásahu do jeho majetkovej sféry možno hovoriť už v čase vzniku poškodenia. Už v tomto momente mu vzniká nárok na náhradu nákladov za odstránenie následkov škodovej udalosti, a to bez ohľadu na to, či svoju povinnosť splní sám alebo prostredníctvom tretieho subjektu. Škoda vznikla bez ohľadu na to, či správca komunikácie vynaložil finančné prostriedky na odstránenie následkov škodovej udalosti. Čo sa týka objektívnej vyjadriteľnosti poškodenia, táto je nepochybne vyjadrená fakturáciou nákladov žalobcom, pričom opodstatnenosť týchto nákladov vyplýva z množstva použitých materiálov na odstránenie škody a aj práce vykonávanej zamestnancami žalobcu.

V kontexte uvedených skutočností žalobca konštatoval, že správcovi komunikácie vznikla škoda, ktorá predstavovala zásah do jeho majetkovej sféry a disponoval tak pohľadávkou spôsobilou na postúpenie. Uviedol, že v právnom štáte akým je Slovenská republika je nemysliteľné a neakceptovateľné, aby v obdobnej veci žalobcu na Okresnom súde Bratislava I (sp. zn. 27Cb/200/2018) a Krajskom súde v Bratislave (3Cob/69/2020) súdy konštatovali, že poisťovňa bola pasívne vecne legitimovaná a nárok žalobcu spadal pod ustanovenia zákona o PZP. Predmet sporu bol obdobný, a teda, že žalobca vykonal čistiace práce pre správcu po výzve na základe uzavretej obdobnej zmluvy o odstraňovaní medzi žalobcom a správcou. S poukazom na uvedené žalobca uviedol, že nemá právu istotu, pretože súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil žalobcov návrh. Žalobca a správca nemali nikdy úmysel a nebolo to ani cieľom uzavretých zmlúv medzi nimi, aby došlo k posudzovaniu prác, ktoré vykonal žalobca pre správcu, že išlo o prenesenie výkonu správy zo správcu na žalobcu a teda, že podľa súdu malo ísť o zákonom neprípustné prenesenie výkonu právomoci pri správe miestnej komunikácie. Práve naopak, uzavretá zmluva medzi správcou a žalobcom bola z dôvodu, že žalobca je vybavený technikou na odstránenie prekážok po dopravnej nehode alebo škodovej udalosti, disponuje príslušnými oprávneniami, aby mohol nakladať s nebezpečným odpadom, čím bez pochyb vytečené prevádzkové kvapaliny a motorový olej sú, je schopný zasiahnuť bezprostredne rýchlo a dostaviť sa na zásah, aby spôsobená prekážka na ceste bola odstránená v čo možno najkratšom čase. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a v prípade, že odvolací súd dospeje k záveru, že rozsudok nemožno zmeniť pre existenciu závažných väd tak, aby ho zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 18.10.2021. Nestotožnil sa s právnou a skutkovou argumentáciou žalobcu obsiahnutou v odvolaní, pričom sa pridržiaval doterajších prednesov a podaní. Zdôraznil, že v prípade žalobcu ide o realizátora čistiacich prác na cestnej komunikácii, a jeho nároky na úhradu týchto prác nie sú nárokmi zo škody vzniknutej z dopravnej nehody zo dňa 14.07.2017, ale nárokmi vyplývajúcimi zo zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi ním ako dodávateľom a poisteným - P. Y. - ako objednávateľom v zmysle objednávky zo dňa 14.07.2017. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal jeho postavenie ako poškodeného z onačenej udalosti, preto nebolo možné postupovať podľa § 15 zákona o PZP a nahradiť mu zo strany žalovaného uplatňovanú škodu. Dal do pozornosti, že vzniknutá škoda nie je s poukazom na § 5 ods. 1 písm. a) a b) zákona o PZP krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pretože škoda vznikla vodičovi motorového vozidla, ktorý je v zmysle § 43 ods. 1 zákona o cestnej premávke povinný odstrániť prekážku cestnej premávky a ak tak neurobí, túto povinnosť znáša na jeho náklady správca cesty. Žalobca, ktorý vynaložil náklady na odstránenie vytečených prevádzkových kvapalín z havarovaného vozidla, má nárok na ich náhradu proti prevádzkovateľovi vozidla, ktorého prevádzkou tento náklad vznikol. Znamená to, že žalovaný neprepláca z povinného zmluvného poistenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla náklady z právneho vzťahu, ktoré dobrovoľne uzavrel vodič motorového vozidla so žalobcom na základe svojej vlastnej objednávky. Navyiac, s poukazom na § 4 zákona o PZP, samotné odstránenie vytečených prevádzkových kvapalín nespadá pod okruh nárokov, ktoré je možné priznať z titulu povinného zmluvného poistenia. Žalovaný súhlasil s názorom súdu, podľa ktorého Zmluva o spolupráci pri odstraňovaní prekážok zo dňa 11.04.2017 uzatvorená medzi žalobcom a správcou cestnej komunikácie - Hlavným mestom SR Bratislavou je absolútne neplatná, pričom tvrdenie žalobcu, že z rozsudku nie je zrejmé, z čoho súd vyvodzuje absolútnu neplatnosť danej zmluvy, vnímal ako zavádzajúce. V tejto súvislosti poukázal na body 25. a 26. napadnutého rozsudku. Ohľadne odkazov žalobcu na ním predložené rozhodnutia v obdobných veciach žalovaný uviedol, že právne závery uvedených súdov, obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej, nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Zároveň poukázal na skutočnosť, že súd pri svojich záveroch vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, s čím súvisí aj zásada právnej istoty zakotvená v čl. 2 ods. 2 CSP. Vzhľadom na to, že žalovaný mal vo veci plný úspech, je nutné považovať za správne aj rozhodnutie súdu v časti náhrady trov konania. Žalovaný mal za to, že napadnutý rozsudok je v plnom rozsahu logicky odôvodnený a možno ho považovať za kompatibilný aj z pohľadu práva účastníkov na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovel a napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 11.11.2021, v ktorom zotrval na podanom odvolaní. Skutočnosti uvádzané žalovaným a takisto aj posúdením súdu o tom, že v prípade žalobcu ide iba o realizátora čistiacich prác na cestnej komunikácii považoval za nepochopiteľné

z dôvodu, že ak by žalobca mohol byť takto posudzovaný, tak by nemusel ako špecializovaný subjekt zasiahnuť a mohla by to vykonať akákoľvek spoločnosť, ktorá má v predmete podnikania čistiace a upratovacie služby. Mal za to, že dochádza vytečenými prevádzkovými kvapalinami na teleso vozovky ku škode, ktorá má spadať pod ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP. Uviedol, že žalovaný nesprávne interpretuje znenie zákona o PZP, konkrétne § 4 ods. 2 písm. b) svojimi tvrdeniami, že vytečené prevádzkové kvapaliny nespádajú pod okruh nárokov, ktoré je možné priznať. Práve naopak, ide preukázateľne o spôsobenie škody vytečenými prevádzkovými kvapalinami a toto konštatoval aj Krajský súd v Bratislave v právoplatnom uznesení sp. zn. 3Cob/69/2020 zo dňa 14.04.2021. Súd podľa názoru žalobcu nesprávne použil rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje aj žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, nakoľko nejde o podobné prípady. Zdôraznil, že ani zo zmluvy uzavretej medzi žalobcom a správcom komunikácie, ani zo žiadneho iného ustanovenia nevyplýva, že by správca previedol na žalobcu výkon správy. Nejde teda v tomto prípade o prenos kompetencií zo správcu na žalobcu. Namietal, že žalovaný a súd nebrali do úvahy skutočnosti žalobcom uvádzané, že ide o špecializovaný subjekt, ktorý má všetky potrebné oprávnenia zasiahnuť v prípade dopravnej nehody na ceste, ktorá patrí pod správu správcu cestnej miestnej komunikácie. Nejde o obchádzanie zákona, ako to uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení, uzavretím zmluvy medzi správcom a žalobcom, keďže nedochádza k prenosu kompetencií. Tvrdenia žalovaného považoval za zavádzajúce, keď poukazuje judikatúrou na rozhodnutia, ktoré sa týkali odlišných prípadov.

5. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 29Cb/245/2018-198 zo dňa 4. augusta 2021 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

7. Podľa § 3d ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) (ďalej len „cestný zákon“), miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí.

8. Podľa § 3d ods. 5 písm. d) cestného zákona, správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o prejazdné úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie vo vlastníctve obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

9. Podľa § 3d ods. 6 cestného zákona, vlastníci a správcovia pozemných komunikácií sú povinní pozemné komunikácie udržiavať v stave zodpovedajúcom účelu, na ktorý sú určené.

10. Podľa § 3 ods. 2 cestného zákona, miestnu štátnu správu vo veciach miestnych ciest a účelových ciest vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych cestách a na účelových cestách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c na úseku miestnych komunikácií a účelových ciest.

11. Podľa § 2 ods. 2 písm. r) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), na účely tohto zákona sa ďalej rozumie prekážkou cestnej premávky všetko, čo môže ohroziť alebo obmedziť jazdu vozidiel a pohyb chodcov.

12. Podľa § 43 ods. 1 zákona o cestnej premávke, kto spôsobil prekážku cestnej premávky, je povinný ju bezodkladne odstrániť. Ak to neurobí, je povinný ju bezodkladne odstrániť na jeho náklady správca cesty. Ten, kto odstráni prekážku cestnej premávky, je povinný bezodkladne zabezpečiť aj odstránenie predmetov a odpadov prekážajúcich v zjazdnosti na ceste, ktoré s prekážkou cestnej premávky súvisia.

13. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/245/2018-198 zo dňa 4. augusta 2021, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

17. Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 444,53 eur s príslušenstvom, keď žalobca pri odstraňovaní znečistenia vozovky prevádzkovými kvapalinami unikajúcimi z havarovaného motorového vozidla škodcu, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného, vynaložil náklady v uvedenej výške. Tieto náklady si žalobca uplatnil u žalovaného ako zodpovedného poisťovateľa. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keď dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, pretože žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu, žalovaný nemá pasívnu vecnú legitímáciu a nárok nie je krytý z povinného zmluvného poistenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca s uvedeným nesúhlasil a voči rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie poukazujúc na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, spisového materiálu a odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite, logicky a presvedčivo odôvodnil. Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že s argumentmi, ktoré v ňom žalobca uvádza, sa súd dostatočne, vyčerpávajúco a presvedčivo vysporiadal v napadnutom rozhodnutí, pričom žalobca neuvádza žiadne nové podstatné tvrdenia.

19. Ako už bolo vyššie uvedené, súd v napadnutom rozhodnutí dospel okrem iného k záveru, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v danom spore. Uvedený záver súd vyvodzoval zo samotnej Zmluvy o spolupráci pri odstraňovaní prekážok. Poukázal pritom na čl. 2 bod 2 v spojení s čl. 2 bod 8 a čl. 3 bod 3 zmluvy a žalovaným predloženého formuláru č. 1, z ktorých vyvodil, že vznikol právny vzťah medzi vodičom a žalobcom, keď žalobca odstránil za vodiča na základe jeho objednávky prekážku a za toto odstránenie prekážky je vodič povinný žalobcovi zaplatiť. Súd poukázal na to, že žalovaný neprepláca z PZP náklady z právneho vzťahu, ktorý dobrovoľne uzavrel vodič so žalobcom na základe svojej objednávky. Súd mal preto za to, že právny vzťah nevznikol medzi správcou komunikácie a vodičom. Odvolací súd dáva do pozornosti, že uvedený záver žalobca v odvolaní nenamietal, k odôvodneniu súdu v bode 23. a 24. sa nevyjadril, preto sa odvolací súd touto otázkou bližšie nezaoberal. V tejto súvislosti však podotýka, že nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore je už sám o sebe dôvodom pre zamietnutie žaloby.

20. Pokiaľ žalobca argumentoval, že prekážku odstránil na základe výzvy správcu komunikácie - t.j. objednávka nie je objednávkou v pravom zmysle, súd mal za to, že žalobca v takom prípade nemá aktívnu vecnú legitímáciu, pretože práce vykonal na základe absolútne neplatného právneho úkonu - zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nie je spôsobilým subjektom na to, aby vykonával správu cesty, resp. aby na neho boli prenesené niektoré práva a povinnosti správcu cesty. Žalobcom tvrdené odstránenie znečistenia vozovky nie je možné považovať za odstránenie prekážok cestnej premávky vykonané na toto konanie vecne legitimovaným subjektom. Na základe zmluvy o spolupráci pri odstraňovaní prekážok, Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava ako správca ciest a miestnych komunikácií I. a II. triedy, zmluvne poveril žalobcu na odstránenie tejto škodovej udalosti. Správca komunikácie však pri odstraňovaní prekážky z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci (správy), ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon a nemôže ju zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt, a to ani po stránke technickej. Hlavné mesto Slovenskej

republiky Bratislava, ako správca komunikácie, tak postupovalo v rozpore s cestným zákonom v spojení so zákonom o cestnej premávke, keď zmluvou o spolupráci pri odstraňovaní prekážok zo dňa 11.04.2017, zverilo výkon predmetnej činnosti žalobcovi, a preto je predmetná zmluva neplatná pre rozpor so zákonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Odstrániť znečistenie z komunikácie je oprávnený vykonať buď správca komunikácie, alebo právnická osoba ním na tento účel založená alebo zriadená. Pokiaľ teda nebola prekážka (znečistenie komunikácie) odstránená správcom komunikácie alebo právnickou osobou ním pre tento účel založenou alebo zriadenou, išlo o zákonom neprípustné prenesenie výkonu právomoci pri správe miestnej komunikácie. Súd prvej inštancie potom správne uviedol, že žalobcovi preto nemohol ani vzniknúť nárok na náhradu vynaložených nákladov spojených s odstránením prekážky voči žalovanému. Právny poriadok Slovenskej republiky nedovoľuje, aby správca cesty preniesol predmetné oprávnenie verejnoprávneho charakteru na akýkoľvek iný podnikateľský subjekt, a preto ak tak správca cesty na základe zmluvy o spolupráci pri odstraňovaní prekážok zo dňa 11.04.2017 urobil, je toto poverenie podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné pre rozpor so zákonom a žalobca na základe neho nemohol získať oprávnenie na výkon verejnej moci na odstraňovanie prekážok na komunikáciách. Odstraňovanie prekážok cestnej premávky žalobcom tak bolo vykonané v rozpore so zákonom, a preto žalobcovi nemohla vzniknúť na základe neplatnej zmluvy pohľadávka na zaplatenie náhrady nákladov tohto nezákonného výkonu prenesenej miestnej správy. Odvolací súd opätovne podporne a analogicky poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 70/2003, ktorý uviedol, že správca miestnej komunikácie podľa ust. § 3d ods. 5 písm. c) zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, pri odstraňovaní vozidla z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci (správy) a nemôže právomoci správcu komunikácie previesť na iný podnikateľský subjekt, a to ani po stránke technickej (čo sa týka zabezpečenia samého, výkonu odstránenia vozidla). Odstrániť vozidlo z miestnej komunikácie je oprávnená vykonať buď len obec sama (správca komunikácie), alebo právnická osoba ňou na tento účel založená alebo zriadená. Ani technický výkon odstraňovania vozidiel teda nemožno preniesť na iný subjekt, ktorý nie je správcom komunikácie. Keďže nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, odvolací súd nepovažoval za hospodárne a účelné zaoberať sa otázkou, či nárok žalobcu je krytý povinným zmluvným poistením.

21. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/69/2020 a zásadu právnej istoty odvolací súd uvádza, že v uvedenom rozhodnutí odvolací súd neposudzoval aktívnu legitímáciu žalobcu v súlade s § 3d ods. 5, písm. c) zákona č. 135/1961 Zb. a § 43 ods. 1 zákona č. 8/2009 Zb. o cestnej premávke, ktorú skutočnosť konštatoval i Krajský súd v Bratislave v rozsudku č.k. 3Cob/250/2021-292 zo dňa 25.05.2022, vydanom v konaní medzi rovnakými sporovými stranami ako v prejednávanej veci. Neobstojí ani poukaz žalobcu na ďalšie súdne rozhodnutia, pretože tieto nie sú pre posúdenie danej veci relevantné.

22. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

23. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

24. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/245/2018-198 zo dňa 4. augusta 2021 v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).